

EL MEU DESIG MÉS OBSCUR

Mai oblidaré la primera nit a l'Hospital General.

La fi del món semblava haver arribat a València de la mà d'una furiosa tempesta d'estiu. A l'altra banda de les portes envidrades d'admissió, un cel incandescent s'acarnissava amb la ciutat mentre pacients i sanitaris assistíem estupefactes a una demostració dantesca de la força de la natura. Sí. Vents huracanats arrancaven fanals i arbres de soca-rel. Cortines colossals d'aigua feien derrapar autobusos de línia en meitat de la foscor. Se succeïen els llamps, els trons, les carreres, els crits... Tot plegat una passada de quadre catastròfic i, per què no confessar-ho, l'escenari ideal on fer realitat el meu desig més obscur.

No és que jo tinguera aparcada a la zona blava dels voltants una arca plena d'animals classificats per parelles. Ni tampoc que amagara a la torre del campanar un experiment amb parallamps, cables espurnejants i un cadàver apedaçat amb dos caragols de ferro al coll. No. És clar que no. No es tractava de res d'això. Aquella nit, en realitat, jo era tan sols un metge novell en pràctiques. Allò que a l'argot hospitalari s'anomena *resident*. Un simple principiant que s'estrenava en una guàrdia nocturna i que ansiejava,

tanmateix, que el seu debut en urgències esdevinguera inoblidable, memorable, històric.

Sí. Aquella nit jo desitjava amb tota l'ànima demostrar a tothom –però sobretot al meu supervisor i a ma mare–, que jo solet era capaç de salvar la humanitat sencera, si és que la humanitat sencera corria algun perill en el meu torn. I per a salvar la humanitat sencera durant el meu torn –estareu d'acord amb mi–, quina millor ocasió em podia haver deparat el destí que aquella apocalíptica nit d'agost que prometia la fi del món en forma d'inundacions, en-sorraments, incendis, accidents i tota mena de cataclismes?

Al meu cap de somiatruïtes ja podia llegir els titulars de l'endemà: «Mentre sopa una pizza de *pepperoni* i tàperes, guanya en la seua primera nit, i sense despen-tinar-se, el Nobel de Medicina, el Nobel de la Pau i la Medalla d'Or al Mèrit Civil». Sí. Definitivament aquella tempesta era la resposta divina al meu desig més obscur. Salvar la humanitat. O almenys això és el que vaig voler interpretar aleshores de la manera més ingènua, sense saber encara que precisament això, salvar la humanitat –i de pas salvar-me a mi–, era el que em tenia reservat el destí aquella nit.

BRANDON BRACKETS

Tot i que la tempesta venia provocant escenes ben caòtiques des del començament de la nit, el meu primer pacient es feu esperar fins a les dotze en punt. Mitjanit. L'hora de les bruixes. I no faig aquesta puntualització –com podeu imaginar– per casualitat. Perquè a la vista dels símptomes i ferides amb què va arribar-hi aquell primer pacient, la veritat és que el seu ingrés en urgències, més que per la tempesta o per qualsevol altra raó mèdica, molt bé podia haver-se degut a cosa de bruixes.

FITXA D'ADMISSIÓ _____

HOSPITAL GENERAL DE VALÈNCIA
URGÈNCIES – UNITAT DE PEDIATRIA

DATA: 03 d'agost

HORA: 00.00

NOM: Brandon Guals

SEXE: Home

EDAT: 13

–Hola, Brandon, com va això? –vaig preguntar al xaval quan s’hagué estirat del tot a la llitera de la consulta.

–Perfecte, doc –va xiuxiuejar sense forces–. Mai no m’havia trobat millor.

–Vols dir? –vaig exagerar la meua sorpresa mentre examinava les pupil·les amb un boli llanterna–. Així que mai no t’havies trobat millor. Doncs no entenc, la veritat, per quina raó t’han portat els pares amb tanta pressa a l’hospital.

El jove, d’alçada normal i complexió esquelètica, tot just podia obrir uns ulls que semblaven injectats en sang. A més a més, tremolava com si tinguera el ball de Sant Vito, tirava bromera per la boca i suava a doll. Amb un esforç suprem, i en resposta a les meues últimes paraules, va alçar uns centímetres el cap per tal de comprovar que els pares s’havien quedat fora de la consulta. Una vegada hagué confirmat aquest extrem, el xic em va replicar.

–Ja sap com són els pares, doc –a penes podia articular paraula–. Per un constipat de res es posen nerviosos i de seguida et porten a urgències.

–Constipat de res! –vaig exclamar sense dissimular una bona dosi d’ironia–. És clar! Com és possible que no me n’haguera adonat abans? Només tens un constipadet de res! Per això portes posada, encara que estiguem a l’agost, la bufanda del València Club de Futbol. Veritat que sí?

En escoltar allò de la bufanda, amb un impuls instintiu, el xic es va posar immediatament les mans al coll. En efecte, allargada, ampla i blanc-i-negra, una peça de llana futbolera li envoltava la gola.

–Així és, doc –va assentir amb tanta feblesa com desconfiança–. Porte posada la bufanda del València perquè tinc la gola una miqueta inflamada.

–De moment, benvolgut Brandon –em vaig posar seriós després d’acabar un primer reconeixement–, el que tens és la tensió pels núvols i les pulsacions a mil per hora.

Vaig deixar el tensiòmetre i l’estetoscopi damunt la taula i a continuació vaig demanar a Igor, l’infermer, un depressor de fusta; ja sabeu, un d’aquells pals de polo que els metjastres fem servir per torturar els xiquets i de pas examinar les seues faringes.

–Molt bé. A veure aquesta gola.

El xaval va obrir la boca com si cridara una a majúscula. De gola inflamada, res de res. Una altra cosa, tanmateix, sí que destacava per damunt de qualsevol altra a l’interior de la seua cavitat bucal. Un garbuix de filferros, retorçats i tortuosos, embolicava les dents de Brandon com si fora una enfiladissa metàl·lica que s’haguera apoderat per complet d’una vella tàpia abandonada. Fins i tot per a un metge pediatre com jo –que encara que novell ja havia vist gairebé de tot–, la veritat és que tota aquella ferralla enganxada a la dentadura del xaval feia una miqueta de fàstic. Per no dir-ne molt. Molt de fàstic.

–Bonics bràquets –vaig intentar dissimular amb aire compassiu.

–Són megabràquets especials –va explicar el xic amb resignació–. Ja entenc que tota aquesta ferralla em fa tindre una pinta esgarrifosa. Però crega’m, doc. Sense aquests megabràquets la meua ferramenta original, especialment

les meues canines hipermuntades, encara li farien molt més fàstic del que ja li fan.

–Jo no he dit que em feren fàstic –vaig objectar tot seguit en sentir-me estranyament al·ludit.

–No ho ha dit –va xiuxiuejar sense energies–. Però ho ha pensat.

«Com que no ho havia dit però ho havia pensat?» Potser aquell xiquet podia llegir-me els pensaments? «És clar que no», vaig respondre'm tot seguit sense donar-li més importància. Segurament, i això ho explicava tot, la meua proverbial capacitat de dissimular no havia estat aquesta vegada a l'altura de les circumstàncies.

–D'acord –vaig decidir reconèixer–. Tot plegat aquests megabràquets especials fan una mica de fàstic, és veritat. Però supose que tindre unes canines hipermuntades com aquestes deu haver-te fet molt popular al col·le.

–Em pren el pèl, doc? –va traure forces d'on no en tenia per a respondre'm carregat d'ira mentre mirava d'incorporar-se–. Té vosté la més mínima idea dels malnoms, burles i bromes que he de suportar cada vegada que parle, ric o, simplement, badalle?

–Ho sent, Brandon –em vaig disculpar sense perdre un segon–. Tens tota la raó. Només volia llevar una mica de ferro a la qüestió.

–«Una mica de ferro a la qüestió»? –va repetir amb sorna el jove seguidor del València–. Que graciós, doc –feu amb cara de pomes agres–. És tot un crac, vosté. Llevar una mica de ferro a la qüestió dels meus megabràquets. És vosté un fenomen. Sí senyor.

–Llevar importància –vaig rectificar avergonyit per aquesta clavada de pota–. Em referia que només volia llevar importància a la qüestió.

Exhaust per la febra, el xic va preferir estalviar saliva i com a resposta a la meua rectificació va fulminar-me amb la mirada. I la veritat és que si bé podia haver donat per tancada la qüestió en aquell moment, el ben cert era que acabar la conversa d'aquella mala manera em deixava, què voleu que us diga, molt mal sabor de boca.

–Fixa't en açò, amic –vaig insistir amb to conciliador per tal de demostrar-li com de prop estava jo, en realitat, de compartir les seues penalitats. D'una de les butxaques de la bata vaig traure les meues ulleres de pasta negra i me les vaig posar sense més.

–Ulleres de cul de got?! –va exclamar de sobte Brandon amb aire de revenja–. Això sí que és mala sort, doc! –va assenyalar-me amb l'índex mentre desenganxava l'esquena de la llitera–. Mare meua! Veges tu quines ullerotes de talp!

–No te'n passes, xaval. Tot just ara començaves a caure'm bé –vaig bromejar mentre feia que tornara a gitar-se–. El que vull que entengues és que tu no ets l'únic damnificat escolar pel disseny criminal de la tecnologia biomèdica. Jo també vaig passar el meu calvari al col·le, saps? Ben mirat, tu encara pots tancar la boca; però si jo em trac aquesta monstruositat de davant dels ulls –i em vaig tocar aquelles espantoses ulleres–, creu-me si et dic que no m'hi veig absolutament gens.

–De debò? –va balbotejar el xic amb més inquietud que curiositat.

–Absolutament –vaig respondre mentre em reclinava sobre ell–. De fet, fins que no m’hi he posat aquestes ullerotes, no m’havia adonat que portes posada la nova samarreta del València.

–Sí –va afirmar amb orgull estirant la tela blanca per a mostrar-me-la sencera–. És vosté del València, doc? –va preguntar-me abans de besar l’escut del club; una composició de símbols locals que recordava la forma d’un cor, configurat a la seua base per la bandera de la ciutat i rematat al capdamunt per un ratpenat amb les ales obertes.

–Que si soc del València? –vaig deixar suspesa la resposta per a llançar el depressor que havia fet servir per examinar la gola de Brandon–. Doncs..., la veritat és que soc dels Timberwolves de Ricky Rubio.

–Els Timberwolves? Però això és un equip de bàsquet –va protestar el xaval totalment descol·locat–. De l’NBA, veritat?

–Així és –vaig contestar–. De Minnesota per a ser exactes. A mi és que el futbol no m’interessa massa, saps?

–Ja... –va assentir el jove fitant-me desconfiat–. Però tant se val que a vosté li interesse més o menys el futbol. Del que es tracta ací –va contraatacar amb un fil de veu–, és que un no pot ser d’un equip de tan lluny, siga de futbol, de bàsquet o de petanca. Un ha de ser –va sentenciar estirat a la llitera– de l’equip de la seua ciutat. I francament, doc, vosté no fa pinta de ser de Minnesota.

–Tu tampoc no fas pinta de viure a Beverly Hills i et diuen Brandon –vaig rebatre aquell argument mentre omplia el formulari exploratori del pacient–. Brandon Guals

per a més inri –vaig afegir amb sorna provocant en el xic una reacció espaviladora immediata.

–Enhorabona, doc. M'acaba de deixar bocabadat. Així que coneix la història de l'autèntic Brandon Walsh?

–En realitat... del fictici Brandon Walsh –vaig matissar fent-me l'interessant mentre escrivia–. Sí... Brandon Walsh. Un dels personatges protagonistes de *Sensación de vivir*; una mítica sèrie juvenil de la tele dels noranta que va d'una colla d'adolescents que viuen a la *pija* ciutat californiana de Beverly Hills. –El xaval va assentir aleshores i feu el gest d'incorporar-se per a dir alguna cosa.– No m'ho digues –vaig avançar-m'hi mentre deixava d'escriure i posava el formulari exploratori sobre la llitera–. Ta mare era una superfan d'aquesta sèrie quan era jove i estava superenamorada de Jason Priestley, que era l'actor guape-res que donava vida a Brandon Walsh. Així que quan tu nasques, en un autohomenatge als seus inoblidables anys de joventut, va posar-te Brandon de nom. La casualitat que el teu primer cognom siga Guals va fer la resta.

–Impressionant –va mussitar el pacient estirant-se de nou–. Més que un metge, sembla vosté un detectiu.

–Gràcies, amic. Però en realitat tampoc tinc tant de mèrit. En la seua època, ma mare també va ser molt fan d'aquesta mateixa sèrie. Bé..., d'aquesta sèrie i de moltíssimes altres sèries més. –I se'm va escapar tot seguit un silenci pensatiu.

–Sé el que està pensant vosté ara, doc –va sospirar el xic en veure'm pensarós–. Si la coincidència fonètica del meu cognom, amb el cognom del personatge, és una

mera casualitat de la vida o si ma mare va triar mon pare per aquesta única raó.

–No. A quin sant. És clar que no –vaig eixir de l'emba-daliment on m'havia quedat penjat momentàniament–. És evident que ta mare vol molt a ton pare. No hi ha més que veure com se'l mira. No. No estava pensant això, Brandon. Estava pensant que la teua gola es troba en perfectes condicions. Així que hauré de prosseguir amb la teua exploració i palpar-te els ganglis limfàtics del coll.

–Els *gangliquè* del coll?

–Els ganglis limfàtics del coll –vaig repetir mentre em reclinava sobre el pacient–. Necessite, si ets tan amable, que et llevés la bufanda, per favor.

–No, doc! La bufanda del València, no! –va cridar amb estranya desesperació mentre tornava a dur-se les mans a la peça de llana blanc-i-negra que li envoltava la gola.

A hores d'ara el xaval estava ja tan feble, que gairebé sense forcejar amb ell, vaig aconseguir apartar-li les mans per a desembolicar-li fàcilment la maleïda bufanda. Fou aleshores que una troballa horripilant em va tirar dos passes arrere. Al mateix temps, i de manera instintiva, foren les meues pròpies mans les que anaren a buscar-me la cara per a comprovar si duia o no duia posades les ulleres. I sí. Les duia posades. Així que no hi havia cap dubte sobre l'autenticitat de l'escena que tenia al meu davant.

A la banda esquerra del coll del xic, dos orificis, de la grandària i disposició d'un endoll de paret, sagnaven lentament al ritme compassat d'un comptagotes.

–Qui dimonis t’ha fet açò, Brandon? –vaig preguntar espantat mentre avisava amb la mirada l’infermer.

–El què? –va contestar el xic com si no sabera de què li estava parlant.

–El què? –vaig repetir irritat mentre Igor preparava una via intravenosa en un dels braços del xaval–. Com que el què? El tros de mos que dus al coll i que intentaves ocultar amb la bufanda!

–Ah..., això? No és res, doc. Ha estat un mosquit.

–Un mosquit t’ha fet dos forats al coll?! Dos forats com dos pésols de categoria extra?!

–Sí. Devia ser un mosquit tigre.

–Un mosquit tigre? –el meu to començava a expressar empenyament.

–Bé..., segurament n’eren dos i m’han agafat d’improvís. Vaig respirar fons.

–Saps què és la ràbia, Brandon? –vaig tallar en sec aquella successió de despropòsits.

–La ràbia? Allò que li agafa a ma mare quan no em faig el llit? Ai!! –Mitjançant una agulla clavada al braç esquerre, Igor acabava de connectar-li la sonda d’un goter amb calmants, antiinflamatoris i antibiòtics.

–La ràbia és una malaltia que transmeten molts animals a través de les seues mossegades als humans –vaig dir amb tota la gravetat que requeria l’ocasió–. Pot curar-se fàcilment si s’atén a temps, però també pot resultar molt, molt greu, si no es tracta amb vacunes en el moment oportú. Si es detecta massa tard, fins i tot pot arribar a provocar la mort de la persona afectada.

Aquelles severes paraules varen tindre alguna mena d'efecte a l'ànim del xic, i de manera immediata va deixar de fer broma amb allò de la mossegada i els mosquits tigre. En qualsevol cas i per a la meua sorpresa, això no va suposar que Brandon es mostrara més col·laborador amb mi. Ja que a cada nova pregunta que li feia, el xaval va començar a respondre amb el mutisme més absolut.

—Vinga, home —insistia jo una vegada i una altra—. Necessite que em digues quina classe d'animal t'ha mossegat al coll, per a saber quina vacuna i quin tractament he de posar-te. Vinga, amic. Què ha sigut? Un gos xicotet? Un gat gran? Una rata gegant? Una fura?

Ni piu. Mutis. Silenci. No res.

Ni tan sols els seus pares, als qui vaig fer passar des de la sala d'espera com a últim recurs, aconseguiren arrancar-li al xic una sola paraula més.

Es feia tard. Hi havia molt poc temps i un dubte candent va començar a rodar com una bola de neu al meu interior fent-se a cada minut més i més gran. Era prou greu aquella situació per a anar a despertar el meu supervisor?

En començar la guàrdia d'aquella nit, les instruccions del doctor Anastasi Primmirat havien sigut molt i molt clares abans d'anar-se'n directe al dormitori de metges. «Prohibit molestar-me sota cap concepte llevat que caiga un avió a la plaça de l'Ajuntament, hi haja una hecatombe nuclear, o siga el mateix president dels Estats Units qui pregunte en persona per mi. El desdejuni me'l portes al llit a les huit *o'clock*. *American breakfast, of course*. El suc de taronja sense polpa; els ous, escalfats; el bacó ben cruixent i

el *New York Times* doblegat per la secció d'internacional. Al seu costat, a la mateixa safata i en estricte ordre cronològic, vull els informes complets de tots els casos de la nit amb el seu diagnòstic, tractament i seguiment corresponents. No cal que et recorde, benvolgut resident, que la qualificació final de les teues pràctiques, d'ací a quatre anys, dependran en exclusiva d'un servidor. OK?»

OK. Evidentment! Potser podia contestar una altra cosa?

D'altra banda, i per si tot l'anterior no fora suficient raó per tal de no despertar a qui tots els residents coneixien com el Supervisor Fantasma, a les meues orelles també ressonaven per anticipat les paraules de decepció que des de Madrid anava a cridar ma mare, només sabera que el seu fill havia gosat despertar el supervisor per una mossegadeta de res. «Però com has pogut cagar-la d'aquesta manera en la teua primera nit a l'hospital? Ai, senyor! Però per què em vols tan poquet? Però que he fet jo per a merèixer un xiquet tan ximple com aquest?»

—Vinga, amic, necessite que em faces un colp de mà —vaig adreçar-me per enèsima vegada al xaval—. Què t'ha mossegat? Un esquirol? Una mostela? Un conill de les Índies?

Mutis. Silenci. No res.

Molt més tranquil ara sobre la llitera per efecte del calmatinol, el xic seguia sense dir ni piu i a mi se m'acabava el temps per a prendre una decisió. De fet, quasi havia decidit encaminar-me ja cap al dormitori dels metges, quan d'una manera del tot imprevista vaig reparar de nou en la

samarreta que el xaval duia posada. En fixar-me de sobte en l'escut del València Club de Futbol, una bombeta se'm va encendre al cap.

–Ha sigut un ratpenat, Brandon? –vaig preguntar mirant-lo directament als ulls.

–No! És clar que no! –va recuperar la veu tot d'una com per art de màgia.

–És clar que no, amic. És clar que no.

Per fi la solució al misteri. Vaig acostar-me a la taula, i teclejant en el meu portàtil vaig buscar a internet la foto d'un pressentiment.

–D'acord, Brandon. No ha sigut un ratpenat –vaig seguir-li la veta–. Però en el cas hipotètic que ho haguera sigut, per les dimensions de la mossegada imagine que deuria tractar-se d'un ratpenat prou gran, veritat?

–Supose –va admetre sense adonar-se'n, mig adormit ja per l'efecte dels calmants.

–Un ratpenat vampir com aquest, potser? –vaig dur fins a la seua mirada la pantalla del meu ordinador.

–Potser –va balucejar abans d'assentir amb el cap.

–Molt bé! –vaig adreçar-me ràpidament a l'infermer–. Vinga, Igor! Una vacuna antiràbica de la classe MV-573 i vint centímetres cúbics d'hemobactiglobina accelerada! –vaig agafar un paper de la taula, en fiu una bola i, com si la botara, vaig fer un revers sobre mi mateix per a plantar-me a un metre de la paperera–. I Ricky roba la pilota, creua la pista, es para davant de la línia de tres, últim segon, llança i... ra-ta-ta-ta-ta-tà! Partit *in extremis* per a Minnesota a Nova York! *Yes! I love this game!*

Encara gaudia dels aplaudiments d'un Madison Square Garden entregat als meus peus, quan uns plors desconso-
lats que ressonaven a la meua esquena em tornaren d'un
colp de ploma a la realitat de la consulta.

–No ho faça, doc, per favor. Li ho suplique –sanglotava
Brandon descoratjat mentre plorava com una Magdalena–.
Per favor, no ho faça.

–El què? –vaig preguntar sorprés en girar-me cap a ell–.
Què és el que vols que no faça?

–Curar-me, doc. No em cure, per favor. No em cure.
Necessite convertir-me en vampir. Vosté és un quatreulls
culdegot i ho sap tan bé com jo.

Producte de la febra i les medicines, òbviament el xa-
val delirava. I tot i que era evident que no sabia el que es
deia, vaig deixar que seguira parlant a soles mentre els ulls
cansats es tancaven a poc a poc gràcies al calmatinol. De
fet, ni tan sols es va adonar quan Igor, el diligent infermer,
va posar-li la vacuna sense més complicació.

–El mes que ve comence l'institut, doc. I no puc con-
tinuar sent un Dràcula de fira amb aquestes canines hiper-
muntades. Vosté és «un curt de vista marginat» i sap tan bé
com jo que allà faran de mi carn per a hamburguesa. Neces-
site ser un vampir com Déu mana –continuava delirant–.
Un vampir com els de la Universal per a poder sobreviure.

–La Universal? –em va picar la curiositat.

–És clar, doc –va xiuxiuejar el xaval amb les parpelles
quasi tancades–. No coneix vosté la Universal Pictures? Són
els estudis cinematogràfics de Hollywood on es rodaren les
primeres pel·lícules del cine clàssic de terror.

–I tant que els conec, amic –vaig respondre amb una barreja d’esbalaïment i melancolia–. I tant que els conec.

En els meus anys d’universitat a Madrid vaig compartir habitació amb un cinèfil empedreït i fan acèrrim, en concret, d’aquells estudis cinematogràfics fundats a principis del segle xx. El tio ens tenia totes les parets empaperades amb pòsters i cartells de pel·lícules de totes les èpoques i gèneres, però en especial dels anomenats Universal Monsters –els Monstres de la Universal–; tota una col·lecció de criatures fantàstiques que protagonitzaven aquelles mítiques pel·lícules en blanc i negre: Dràcula, l’Home Llop, la Criatura de la Llacuna Negra, l’Home Invisible, la Nòvia de Frankenstein, el Fantasma de l’Òpera, la Mòmia...

–No haguera imaginat mai que un xic de la teua edat sabera tantes coses sobre la Universal i els Universal Monsters –vaig haver d’admetre molt sorprés mentre regulava la freqüència del goter de Brandon.

–Ni jo que un talp ullerotes poguera arribar a ser metge –va sentenciar el xaval un segon abans de quedar-se fregit sobre la llitera.